

C:

En fortælling ...

Jens havde glædet sig i uger - ja, man må vel hellere sige måneder. De havde boet sammen i et par år, havde fundet en fin lejlighed sammen og nu ventede de altså barn.

"En skide lille lækker knægt" - som Jens plejede at sige. Som jeg kan spille fodbold med eller måske fiske. Han havde planlagt det meste - og det var kun pga. Ullas lidt spidse bemærkninger, at han ikke havde købt det Merklin tog, som han selv havde ønsket sig som barn.

Nu skete det så. Ikke en hel almindelig fødsel havde jordmoderen sagt henvendt til Jens "Kejser snit - det er vi nødsaget til, men der skulle ikke være nogle problemer, du kan bare ikke være med".

Men det var hulens til tid. Havde set det utallige gange i amerikanske film, disse tåbelig mænd der røg cigaretter uden for fødegangene. Selv havde han ikke tal på forbruget - men nervøs var han og så endnu engang på uret. Kom nu ud med den knægt, så jeg kan se ham.

Minutterne sneglede sig af sted, men pludselig stod hun der. En sygeplejerske med en lille bylt - det blev en dreng. Jublen pressede på helt inde fra, men der var noget i sygeplejerskens blik der gjorde at han holdt lidt igen.

"Og moderen"" Fint fint ... men". "Men hvad". "Du har fået en søn, men du har også fået en handicappet søn. Hans ben er helt slappe lægerne er ikke i tvivl, der er sket et brud på rygsøjlen. Han vil aldrig komme til at gå".

"Han vil aldrig komme til at gå. Han vil aldrig komme til at gå". Jens gentog det igen og igen da han gik ud i natten. Hvad var der at blive for - han hentede sine ting i lejligheden, bestilte samme nat billet til Australien. Der var altid noget at rive i derovre.

Årene gik Thomas voksede op. Hans rygsøjle var beskadiget, han måtte klare sig med en kørestol. Hans mor havde fået hjælp fra familien og kommunen, så et lille hus var det blevet til, et lille hus uden trapper, så han kunne trille rundt, ud og ind uden problemer.

Det havde været 10 hårde år for hans mor. Alene, som hun jo var. Indtjening, hus og hjem og så denne glade, velfungerende men også handicappede søn. I de sidste uger

havde de talt tit om deres liv - om glæderne, problemerne og en dag havde Thomas taget mod til sig og spurgt til sin far.

"JEG gider ikke snakke om ham" var det eneste svar han fik fra hans ellers altså tålmodige mor.

Et billede var alt hvad Thomas vidste om sin far - han havde fundet det tilfældigt i nogle gamle breve og bag på stod der "Til min elskede - fra Jens. Jeg glæder mig til jeg bli'r far!!"

"En høj mand, med skæg og et lidt fjernt blik" sådan er min far tænkte Thomas.

En dag ringede det på. "Hvem kommer først" skreg Thomas og vendte rullestolen rundt i et tag. Han kom længe før sin mor. Der stod han - han var ikke et øjeblik i tvivl "en høj mand med skæg og dette lidt fjerne blik"

Fra begge øjne løb tårerne ned af kinderne. Stille satte han sig ned på trappen foran Thomas, knuget og hviskede stille "tilgiv mig Thomas. Jeg ville så gerne bare se dig, tale med dig, vide hvem du er, men jeg har været en skidt far - jeg ved det".

Kom ind FAR !! Hvor jeg har savnet dig !

Først nu forstod moderen der kom løbende fra køkkenet hvad der skete - "skrid, ud, væk, jeg vil ikke se dig, jeg ringer til politiet, du løb fra det hele - jeg vil ikke se dig".

"Men mor" sagde Thomas.

"Du skal bare holde Thomas -- her har jeg passet og plejet dig i 10 år. Båret dig på hænderne, vendt dig om natten, vasket og skiftet - mens din far har nydt livet et eller andet sted i verden - Og det første du gør når du ser ham er at tilgive ham".

"Jamen mor jeg vil altid være din søn og du ved jeg elsker dig - men skulle vi ikke feste nu når far er kommet tilbage. Han har været (som) død - og nu er han levende".

Skrevet af en ukendt 16 årig svensk dreng